

Arrest

nr. 220 322 van 25 april 2019
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 26 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 1 september 2016 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 november 2017 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 september 2017 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 25 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2016 werd ingediend door:

[L.E.] [...]

+ minderjarig kind:

[L.S.M.] [...]

*nationaliteit: Russische Federatie
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 20.11.2007 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 30.06.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 13.11.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan, doch deze aanvraag werd op 28.11.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een derde asielaanvraag werd op 03.06.2014 ingediend. De RVV weigerde ook dit keer aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming en dit op 26.03.2015. Op 14.04.2015 vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan. Op 04.06.2015 werd deze aanvraag echter niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV waardoor de vierde asielaanvraag met de beslissing van het CGVS werd afgesloten. Tenslotte werd er nog een vijfde en zesde asielaanvraag ingediend op respectievelijk 16.10.2015 en 06.09.2016. Deze asielaanvragen werden telkens niet in overweging genomen door het CGVS en dit op respectievelijk 06.04.2016 en 28.10.2016. Beide keren diende betrokkene tegen de beslissing een beroep in bij de RVV doch beide keren werd dit beroep verworpen en dit op respectievelijk 28.07.2016 en 06.02.2017.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste asielaanvraag, 15 dagen voor de tweede, iets minder dan 10 maanden voor de derde, iets minder dan 2 maanden voor de vierde, iets meer dan 10 maanden voor de vijfde en 5 maanden voor de zesde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij het moederland ontvlucht is voor geweld en terreur, doch zij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

De loutere vermelding dat betrokkene het moederland ontvlucht is voor geweld en terreur volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De documenten die door betrokkene worden voorgelegd, met name een brief van het advocatenkantoor "ZAMA" (zowel in het Russisch als in vertaling) d.d. 15.04.2016 en een proces-verbaal (zowel in het Russisch als in vertaling) d.d. 08.04.2016 hebben betrekking op de echtgenoot van betrokkene, de heer [L.M.], (voor de volledigheid dient er opgemerkt te worden dat de echtgenoot van betrokkene geen deel uitmaakt van onderhavige aanvraag) en leveren betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat het politieke en sociaal-economische klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Zij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Echter, dit advies geldt enkel voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn. Bijgevolg is zij geen toeriste. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder beweert betrokkene dat zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst op welke wijze zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkene is om haar bewering te staven met op zijn minst een begin van bewijs.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beroept betrokkene zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij een kind heeft met een legaal verblijf in België, dat, indien zij geen machtiging tot verblijf zou krijgen, haar gezin ten eerste wordt ontwricht en dat zij sterke sociale banden met België heeft. Zij beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dient er immers opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom het feit dat zij een kind heeft met legaal verblijf in België, met name de meerderjarige heer [L.A.] [...], op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar oudste meerderjarige zoon, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de

Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Vervolgens dient er op gewezen te worden dat zowel de asielprocedure van de echtgenoot van betrokkene, de heer [L.M.] [...] als de asielprocedure van haar jongste meerderjarige zoon, de heer [L.K.] [...], negatief werden afgesloten. Bijgevolg dienen zij gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd afgeleverd en alzo kunnen zij samen met betrokkene naar hun land of regio van herkomst terugkeren. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat, zoals reeds eerder vermeld, de heer [L.M.], maar ook haar jongste meerderjarige zoon, de heer [L.K.], geen deel uitmaken van onderhavige aanvraag. Wat betreft de bewering dat zij sterke sociale banden heeft met België, dient er opgemerkt te worden dat zij ruim 34 jaar in haar land of regio van herkomst heeft verblijven en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land of regio van herkomst. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor haar onmogelijk maakt om terug te keren naar haar land of regio van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënte haar verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er géén wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij haar weten geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is, nogmaals, aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Russen/Tsjetsjenen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische/Tsjetsjeense burgers.

Betrokkene legt tot slot een schoolattest voor waaruit blijkt dat haar minderjarige dochter naar de kleuterschool gaat. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien haar minderjarige dochter jonger is dan 6 jaar en bijgevolg niet school- en/of leerplichtig is in België.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijf sedert november 2007 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou werkwilgig zijn, heeft vele vrienden en kennissen en legt een steunverklaring voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 25 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: [L.E.] [...]
nationaliteit: Russische Federatie*

*+ minderjarig kind:
-[L.S.M.], nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoekster diende, via een op 13 juni 2018 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om haar en haar dochter, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster via een op 13 juni 2018 gedateerd schrijven een nieuwe aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoekster heeft hierdoor haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsmachtiging te verlenen op basis van een aantal aanvullende overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 14 november 2017 genomen beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen gelet op het feit dat hij hiertoe reeds opnieuw door verzoekster werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Dit geldt des te meer nu artikel 9bis, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf louter vermag te beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient geacht wordt afstand te doen van de eerder ingediende aanvragen. Verzoeksters raadsvrouw weerlegt deze vaststelling niet en toont niet aan dat verzoekster nog enig belang zou hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van 14 november 2017 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, gelet op voorgaande vaststellingen, onontvankelijk.

Gelet op de voorgaande vaststellingen dient niet meer te worden ingegaan op de eerste drie middelen die verzoekster aanvoert. Deze middelen hebben immers, gelet op hun bewoordingen, enkel betrekking op de eerste bestreden beslissing. Deze vaststelling wordt door verzoeksters raadsvrouw ter terechtzitting niet betwist.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4.1.1. In haar vierde middel, dat als eerste betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“In Dagestan/Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasusregio het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique,

susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit de Kaukasus.

Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Dat de situatie in het land van herkomst onlangs veel verergerd is hetgeen ondermeer blijkt uit de gebeurtenissen van 04.12.2014 in Grozny waar een zeer ernstige aanval is gebeurd door rebellen, waarna dan de Tsjetsjeense president zware represaillemaatregelen heeft uitgevaardigd in die zin dat elkeen die betrokken was bij de aanval, diens familieleden werden geïdende in die zin dat hun huizen werden vernield.

Dat vervolgens de Mensenrechtenorga[...]natie MEMORIAL ingevolge de verslagen die zij uitbracht van de herhaalde mensenrechtenschendingen, zelf in het vizier werd genomen door het regime en uiteindelijk werd aangevallen en hun kantoren vernield."

4.1.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen vaststelde dat verzoekster zes verzoeken om internationale bescherming indiende en dat deze allemaal werden afgewezen. Verweerder stelde ook vast dat verzoekster geen documenten aanbracht die op haar betrekking hebben en die toelaten te besluiten dat haar leven in haar land van herkomst in gevaar is of dat zij er dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Er kan derhalve niet worden geconcludeerd dat verweerder geen aandacht had voor de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel of voormelde verdragsbepaling heeft geschonden. De ongestaafde bewering in haar verzoekschrift dat er in Dagestan en Tsjetsjenië mensenrechtenschendingen werden vastgesteld, de verwijzing naar een gebeurtenis in 2014 te Grozny (Tsjetsjenië) en de stelling dat een mensenrechtenorganisatie geïdende wordt laten de Raad, mede gelet ook op het feit dat de informatie waarnaar wordt verwezen vaag is, dat deze niet van recente datum is en verzoekster voorhoudt voorheen in Dagestan en niet in Grozny (Tsjetsjenië) te hebben verbleven, niet toe tot een ander besluit te komen.

4.1.2.2. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar vrijheid of veiligheid in het gedrang worden gebracht door de bestreden beslissing, zodat ook geen schending van artikel 5 van het EVRM kan worden vastgesteld.

4.1.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.1.2.4. Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat de rechten van verdediging zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan een de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in haar vijfde middel, dat eveneens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, de schending van artikel 3 iuncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als deze hierboven aangehaald ook het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

4.2.2.1. De Raad kan slechts herhalen dat een gespecialiseerde asielinstantie meermaals, na een grondig onderzoek, vaststelde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat niet wordt aangetoond dat er nieuwe dienstige gegevens waren die verweerder onterecht niet in aanmerking heeft genomen alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen. Ook met haar betoog in dit tweede middel toont verzoekster derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

4.2.2.2. Waar verzoekster daarnaast nog een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt te willen aanvoeren, kan het volstaan aan te geven dat zij in gebreke blijft om op een duidelijke wijze een dergelijke schending aan te tonen. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster en haar in België geboren minderjarige kind nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en dat de tweede bestreden beslissing dus geen einde maakt aan enig bestaand verblijfsrecht. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden geduimd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals aangaf dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, Bajsultanov/Oostenrijk, nr. 54.131/10). Het enkele feit dat verzoekster bepaalde banden heeft met België en dat verwanten in het

Rijk aanwezig zijn leidt in casu, nu niet blijkt dat er sprake is van zeer uitzonderlijke sociale banden en ook niet vaststaat dat zij met de in België verblijvende verwanten een hecht gezin vormt of dat deze verwanten zelf legaal in het Rijk verblijven, tevens geenszins tot de conclusie dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de tweede bestreden beslissing te nemen.

4.2.2.3. Artikel 13 van het EVRM – bepaling die verzoekster ook geschonden acht – bepaalt dat ieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Verzoekster toont geen schending aan van een bepaling van het EVRM en maakt ook niet aannemelijk dat verweerder haar door de bestreden beslissing te nemen zou hebben verhinderd om haar rechtsmiddelen te laten gelden. Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt geenszins.

4.2.2.4. Daar niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een incorrecte feitenvinding of dat verweerder kennelijk onredelijk optrad kan wederom niet worden geoordeeld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK